

Ένας “ασήμαντος” μοναχός μέσα στην νύχτα.

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ένωθα να πνίγομαι. Χανόμουν. Κανένα έλεος. Καμία βοήθεια. Απώλεια. Σκότος. Πήρα ανάσα. Ξύπνησα... μέσα στο ιλαρό φως του καντηλιού μου. Η καρδιά μου κτυπούσε σε ρυθμούς φόβου.

«Κύριε, ελέησόν με...» ψιθύριζα δειλά, λες και απέφευγα να με ακούσει κάποιος κρυμμένος εχθρός.

Με την ευχή, σίγα σιγά, γαλήνευσα. Ήρθα στα συγκαλά μου.

«Γιατί φοβήθηκα; Γιατί τόση αγωνία; Όλα αυτά από ένα όνειρο; Όλα αυτά από κάτι το ψεύτικο και φτιαχτό;» αναλογίστηκα. “Χρόνια μοναχός και όμως τίποτα δεν κατάφερα, ακόμα φοβάμαι από ψεύτικους εφιάλτες...” συνέχισα.

Η ώρα ήταν τρεις τα ξημερώματα. Πήγα να γυρίσω πλευρό, μα κάτι μου έλεγε να μην το κάνω. Κάτι με παρακινούσε να σηκωθώ από το κρεβάτι μου και να πάω προς το παράθυρο. Κρύο. Ένα τρέμουλο διαπέρασε το σώμα μου καθώς έκανα στην

άκρη την κουβέρτα. Σηκώθηκα. Το καντηλάκι στο εικονοστάσι έδινε μία εικόνα θαλπωρής ετούτη την ώρα. Έκανα δύο βήματα και στάθηκα μπροστά στις κλειστές κουρτίνες. Δεν ήθελα να τις ανοίξω, μα κάτι μου έλεγε να το κάνω.

Ησυχία. Είναι αρχές του χειμώνα, ούτε πουλιά, ούτε τζιτζίκια. Σιγή. Κάνω να αγγίξω την κουρτίνα και ξάφνου αισθάνομαι μία παρουσία έξω από το δωμάτιό μου. Κάνω τον σταυρό μου. Σιγά σιγά ανοίγω την κουρτίνα και δειλά κοιτώ. Σκοτάδι. Το φεγγάρι φωτίζει ελάχιστα τα ανεμοδαρμένα κυπαρίσσια.

Φυσά, όμως δεν ακούω τον άνεμο.

«Θα ανοίξω το παράθυρο» σκέφτομαι, και το κάνω. Ο άνεμος δυνατός, τον ακούω...αλλά δεν ακούω μόνο αυτόν. Σαν να ακούω ανθρώπινη λαλιά. Σαν να βρίσκεται κάποιος εκεί έξω. «Μα, τι γλυκιά φωνή είναι αυτή;» Από πού την φέρνει ο άνεμος; Είναι ανθρώπινη ή αγγελική; Είναι επίγεια ή ουράνια;

Ρίχνω στους ώμους μου το χειμωνιάτικο πανωφόρι μου και κάνω να βγω έξω. Κάνω τον σταυρό μου. «Κύριε, τι μου επιφυλάσσει αυτή η έξοδος;».

Είμαι έξω. Μόνος με τον αγέρα. Αρχίζω να βαδίζω προς το καθολικό της μονής. Τίποτα. Ο άνεμος αρχίζει να δυναμώνει. «...ελέησόν, με» ακούω πέρα, από τα κοιμητήρια. Πηγαίνω προς τα εκεί. Κρυώνω, το κομποσχοίνι στο χέρι μου κρατιέται σφιχτά από τα ιδρωμένα χέρια μου. Κρυώνω, όμως δεν με νοιάζει. Θέλω να βρω αυτή την φωνή.

Κοντεύω στον κοιμητηριακό ναό του μοναστηριού. Ένα μικρό εκκλησάκι, πετρόκτιστο, παλαιό. Γύρω του οι τάφοι των πατέρων. Ασκητών και γεροντάδων. Κοντοστέκομαι κάτω από την βελανιδιά. Προσπαθώ να δω αν βρίσκεται κάποιος μέσα στο χώρο των κοιμητηρίων. Ο άνεμος δυνατός. Κρυώνω.

Κάνω να κοντέψω, όταν ξανακούω τη φωνή. «Κύριε, ελέησόν με τον αμαρτωλό...».

Η φωνή ακούγεται καθαρά, γεμάτη πόνο... εκλιπαρεί για έλεος και συγχώρεση. Μένω στην ίδια θέση λέγοντας και εγώ την ευχή. Το κρύο αφόρητο. Στην βιασύνη μου δεν ντύθηκα καλά και τώρα αρχίζω να συνειδητοποιώ ότι το κρυολόγημα δεν το γλιτώνω.

Ο νους μου πετά, απ'εδώ και απ' εκεί. Αρχίζω και πάλι να σκέφτομαι ρηχά και ανούσια πράγματα. Μπροστά μου γίνεται κάτι σημαντικό και εγώ σκέφτομαι το κρουολόγημα. Ανασηκώνομαι. Έχει περάσει μισή ώρα και κανείς δεν έχει εμφανιστεί. Μόνο η φωνή ακούγεται τώρα να προσεύχεται για τις ψυχές των κεκοιμημένων. «Κύριε ανάπαυσον τις ψυχές των δούλων σου...». Η ώρα περνά.

Βλέπω κίνηση. Μία μικρή φλόγα βαδίζει μέσα στους τάφους. Ποιος είναι; Δεν μπορώ να διακρίνω καλά... η φλόγα σταματά. Ένα φαναράκι στα χέρια κάποιου ρασοφόρου. Γνώριμη η σιλουέτα αλλά...

Θέλω να φωνάξω, να δηλώσω την παρουσία μου, όμως δειλιάζω...δεν θέλω να διακόψω την στιγμή. Ο ρασοφόρος ανοίγει την πόρτα απ' το εκκλησάκι και μπαίνει μέσα. Αρχίζει να ψέλνει το «Χριστός Ανέστη...». Το λέει πολλές φορές.

Κάνει να βγει. Το φως από το φαναράκι φωτίζει το πρόσωπό του. Τι έκπληξη! Είναι δυνατόν; Είναι ο γερο-Νικόλας. Ένα από τα λίγα εναπομείναντα γεροντάκια του μοναστηριού.

Το βήμα του είναι πολύ αργό. Βρίσκω την ευκαιρία να φύγω καθώς ξαναγονατίζει μπροστά στο ναό.

«Θεέ μου. Γέρος άνθρωπος μέσα στο κρύο; Εγώ ξεπάγιασα. Αυτός έπρεπε να πεθάνει». Μπαίνω στο κελί μου με την απόφαση να διαδώσω ότι είδα και άκουσα σε ολόκληρη την αδελφότητα.

Πήγα στο κελί μου σχεδόν τρέχοντας, λόγω του κρύου αλλά και για να με καταλάβει ο γερο- Νικόλας.

Έκλεισα την πόρτα...δεν πρόλαβα να βγάλω το πανωφόρι όταν ξάφνου, στην πόρτα μου ακούστηκε ένα απαλό κτύπημα. Η ώρα ήταν τέσσερις και μισή. «Μα ποιος να είναι; Όποιος και να είναι θα του πω για τον γερο-Νικόλα» είπα μέσα μου. Πετώ το πανωφόρι πάνω στην καρέκλα του γραφείου και κάνω να ανοίξω. Μπροστά μου στέκεται ο γερο-Νικόλας. Στο αριστερό του χέρι κρατά ένα φαναράκι και στο δεξί το κομποσχοίνι του.

«Μα... πως; Πότε πρόλαβες να έρθεις;» έχασα τα λόγια μου. Ο γερο-Νικόλας δεν με κοίταξε στα μάτια. Κοιτούσε κάτω, ήρεμος, ειρηνικός.

«Παπά μου, σε παρακαλώ...» είπε ψιθυριστά «...ας μείνει μεταξύ μας».

Τα γόνατά μου λύγισαν, μπροστά στον παπουλάκο. Έπεσα χάρω. Μόλις το αντιλήφθηκε ο γερο-Νικόλας έκανε το ίδιο. Μου έπιασε τα χέρια και μου τα

φιλούσε «Έτσι, παπά μου...ας μείνει μεταξύ μας...μόνο ο γέροντας το ξέρει...σε παρακαλώ».

Του έγνεψα καταφατικά μιας και δεν μπορούσα να αρθρώσω λέξη. Ο γερο-Νικόλας δεν με κοίταξε στα μάτια, κοιτούσε κάτω. Σαν να ντρεπόταν για το μεγαλείο του. Τα μάτια του μούσκευαν το κατώφλι του κελιού μου. Βάλαμε μετάνοια και έφυγε. Έφυγε, , αφήνοντας πίσω του τα στίγματα ταπεινώσης, ίχνη Θείας Χάριτος.

Κλείνοντας την πόρτα του κελιού μου ξέσπασα σε λυγμούς. Δεν άντεξα. Έκλαιγα από χαρά. Έκλαιγα γιατί ο Θεός με αξίωσε να δω τον κρυφό καθημερινό αγώνα ενός «ασήμαντου» μοναχού. Έκλαιγα για εμένα. Για την ακηδία μου, για τους τύπους που κρατούσα ενώ έχανα την ουσία των πραγμάτων. Έκλαιγα μπροστά στο καντηλάκι του κελιού μου που το άναβα μηχανικά χωρίς ίχνος κατάνυξης...έκλαιγα βουβά μέσα στην νύχτα της προσωπικής μου αποκάλυψης...

Έκλαιγα καθώς ο ήλιος άρχισε να βγαίνει και το τάλαντο τάραξε την ησυχία του τόπου. Δεν είπα τίποτα σε κανένα αδελφό. Μίλησα μόνο με τον γέροντα ο οποίος μου έβαλε κανόνα να μην πω τίποτα μέχρι ο γερο-Νικόλας να κοιμηθεί εν Κυρίω.

Δεν ξέρω αν από τότε ξύπνησα πνευματικά. Δεν ξέρω εάν έστω και λίγο προόδευσα. Ένα ξέρω, μέχρι το τέλος της ζωής του ο γερό-Νικόλα με απέφευγε. Ήταν το τίμημα της εξόδου μου εκείνο το βράδυ από το κελί μου. Ήταν η ταπείνωση του γερο-Νικόλα μπροστά στην δική μου εγωπάθεια.

Ο γερο-Νικόλας μας άφησε. Πήγε να βρει εκείνους που ευχόντουσαν γι' αυτόν και αυτός προσευχόντας γι' αυτούς αντίστοιχα. Πήγε να βρει δια του θανάτου την Ζωή που τόσο ποθούσε...

Κάποιες βραδιές που δεν έχω ύπνο. Βάζω το πανωφόρι μου και πηγαίνω μέχρι τα κοιμητήρια. Εκεί, κάτω από την βελανιδιά παρατηρώ τους ξύλινους σταυρούς των τάφων... το χώμα, που σκεπάζει μητρικά τα σώματα εκείνων που πόθησαν τον Ουρανό. Κάθομαι και κοιτώ. Κάποιες φορές είναι σαν να βλέπω τον γερο-Νικόλα με το φαναράκι του να γυρίζει από τάφο σε τάφο και να προσεύχεται για τους αδελφούς που φύγαν...να γυρίζει προς το μέρος μου και να με βεβαιώνει ότι εύχεται και για όλους εμάς, τους ανυποψίαστους παρατηρητές των μεγάλων «ασήμαντων» αγίων που βρίσκονται ανάμεσά μας, οι οποίοι ακόμα δεν έφυγαν, μα και όταν φύγουν, θα φύγουν αθόρυβα, μέσα στην ειρήνη μιας νύχτας που θα ξημερώσει γι' αυτούς, αιωνιότητα.

αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr